

דאמר שמעולם לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על נולד כשהוא מהול שצריך להטיף. על מה נחלקו, על הגר שנתגייר כשהוא מהול. משמע דיותר יש להצריך הטפה לנולד מהול מלנתגייר מהול.

ואם כן לקמן דפסיק רב הלכה כתנא קמא דאמר בעלמא כשהוא מהול אין צריך להטיף, כל שכן בערל שנתגייר כשהוא מהול שאין צריך להטיף. והוא הדין נמי בגר דעלמא שמל ולא טבל, אלא משום דמתחלה היה סובר רבי שמעיה דאותה מילה שמלו בגויותן אף על פי שמחזיקין תמיד בגויותן, יצאו מכלל ערלים, הוכרח לקיים דבריו הראשונים, כגון שבאו אחר כך להתגייר, אבל הוא הדין נמי בשאר גויים, שלא היו נמולים, ובאו להתגייר, ומלו ולא טבלו. וכן ממה שכתב הרמב"ם ז"ל (רמב"ם הלכות מילה ג, ו): "גר שמל ונתגייר כשמיטפין ממנו דם ברית, אינן צריכין ברכה", משמע דרפייא בידיה אם צריך הטפה אם לא, לפיכך פסק שמיטפין ואין מברכין. ואם כן סלקא דעתך דאמינא, כיון שיצאו מכלל ערלים אף על פי שעדיין לא טבלו, וגר שמל ולא טבל לאו שמיה גר, שיהא מותר להאכילו פסח, קא משמע לן.

אך קשה, דבשלמא לרב שמעיה דסבירא לי מעיקרא דנמולו בגיותן ועדיין מחזיקין בגיותן הוון נמולין, היינו דנקט ערבי מהול וגבעוני מהול, משום דדרכן למול בגיותן, לפי שהן מבני קטורה, שהן מחוייבין במילה, כדגרסינן בפרק ארבע מיתות (סנהדרין נט ב): "אלא מעתה בני קטורה לא לחייבו". ומשקשו לו "והתנן: הנודר מן הערלים" כו', הוצרך להחזיק דבריו הראשונים שאמר בערבי מהול וגבעוני מהול, ואמר

קובץ שעורים פסחים אות ו

(ו) [דף ג ע"ב] אשכחוהו דנכרי הוא וקטלוהו. אין לפרש משום דכתיב וכל בן נכר לא יאכל בו ובן נח אזהרתו זו היא מיתתו, דהא הלאו הוא על ישראל שלא להאכיל לבן נכר. אלא נראה הטעם משום גזל, דמינויו על הפסח היא ע"י טעות ואכל את שאינו שלו.

ספר החינוך פרשת בא מצוה יד - שלא נאכיל מן הפסח לגר ותושב

שלא להאכיל מבשר הפסח לגר ולתושב, שנאמר [שמות י"ב, מ"ה] תושב ושכיר לא יאכל בו. והתושב הוא אדם מן האומות שקיבל עליו שלא לעבוד עבודה זרה ואוכל נבילות. ושכיר הוא גר שמל ולא טבל, שכן פירשו חכמים זכרונם לברכה.

מנחת חינוך פרשת בא מצוה יד

והנה בסמ"ג נראה דהלאו הוא באוכל אבל הר"מ והרמב"ם סוברים דהלאו קאי על המאכיל. ובאמת ד' הסמ"ג צ"ע נהי דאפ"ל דעכו"ם ג"כ נצטוו לא כמ"ש הכ"מ דל"ש זה דלא ציית הא באמת מבואר בסנהדרין דעכו"ם נצטוו על כמה מצות אי"כ ה"נ. אבל באמת לא מצינו זה בסנהדרין דעכו"ם יהי' מצווה שלא יאכל הפסח כמו שמצווה על אכילת אמ"ה וכל המצות שלא נצטוו מקודם רק על ידי מרע"ה לא מצינו שיהא העכו"ם מוזהרים ע"ז ע"כ אתי הלאו להמאכיל ע"ש בסנהדרין. והנה כל הדינים שביארנו לעיל במצוה הקודמת שייכים כאן ואסור להנאות את העכו"ם בפסח דק"ל כר"א דאה"נ משמע. מ"מ מ"ש בלאו דלעיל ובלאו זה וגם לקמן הדין כן בערל דאסור בהנאה קשה דפכ"ש כ"ג ע"ב מקשה מכדי אותבינהו כל הנהו קראי ושניהו חזקי ור"א במאי פליגי. ולפמ"ש י"ל דבלאוין אלו פליגי דלחזקי מותר בהנאה ולר"א אסור בהנאה וער"מ במ"א פ"ו ובלח"מ ויבואר לקמן בחיבורי אי"ה.

ופשוט המאכיל אפי' לעכו"ם חש"ו ג"כ עובר בלאו הזה דבב"נ ל"ש זה אבל עכו"ם חייב בכ"ע ופשוט. ולכאורה יש רמז ראייה להסמ"ג דעכו"ם בעצמו מצווה דמבואר בפסחים ג' ההוא ארמאה דסליק ואכיל פסחים וכו' בדקו בתרי' ואשכחי' ארמאה וקטלוהו ולכאורה אמאי קטלוהו אם אינו מוזהר ע"ז. אבל לדעת הסמ"ג דהוא עצמו מוזהר ע"ז ואזהרתן לב"י זו היא מיתתן ע"כ קטלוהו ע"ש בסנהדרין ואינו ראייה גמורה דאשכחי' דעכו"ם הוא ואינו מחזיק בז' מצות גם כן ע' רמב"ן פ' וישלח גבי שכם.

ומ"מ נראה דל"ק על הסמ"ג מה שהק' דלא חשיב בסנהדרין מצוה זו יע"ש דקאמר דשוא"ת לא קחשיב אם כן אפשר ג"כ לומר דחשיב רק מצות שלהם שנוהג לעולם בכל מקום ובכ"ז. אבל מצוה זו שאינו נוהג אלא בזמן המקדש ובירושלים לא קחשיב אבל מ"מ שייך שפיר לומר שנצטווהו כמו שנצטווהו בז' מצות והוא ציית מדוע יגרע עוד ממצות שנצטווהו ע"כ דברי הכ"מ אינם מובנים ובודאי מצא הר"מ זה באיזה מקום ואפשר דהאוכל ג"כ מוזהר לדעת הר"מ ג"כ וצ"ע. אבל דעת הסמ"ג מבואר בהדיא דאין המאכיל עובר רק האוכל וצ"ל כמ"ש והוא פשוט דקרא.

ועי"ל להסמ"ג דלא קחשיב אלא מה שמצוים כישראל אבל מה שישאל אינו מצווה ואדרבא מצוה איכא לאכול רק ב"נ מוזהר לא קחשיב עתוס' סנהדרין נ"ט ד"ה ליכא מידעם דבדבר שהוא מצוה לישראל ל"ש להקשות מי איכ' מידי דלישראל שרי ולנכרי אסור. אך הדרנא בי דמבואר שם דעכו"ם ששבת או שעסק בתורה חייב אף על גב דלישראל מצוה וע"כ כדכתיבנא דאינו נוהג בכ"מ ובכ"ז לא חשיב או אפשר דדבר המפורש בקרא לא חשיב אף דחשיב שם ש"ד דמפורש בקרא יש לחלק.

מנחת חינוך פרשת בא מצוה יד

שבאו להתגייר ולא טבלו, אבל הוא הדין נמי בגר דעלמא שמל ולא טבל, אלא הבריתא של מכילתא אם גר שבא להתגייר ומל ולא טבל קמיירי, מאי טעמא נקט בלישנה ערבי מהול וגבעוני מהול. לכן היותר נראה לי בזה לומר, דהא דפריך בגמרא: "והני מולין נינהו? והתנן: הנודר מן הערלים מותר בערלי ישראל ואסור במולי גויים", לא קשיא ולא מידי, דשאני נדרים דאין הולכין בהן אלא אחר לשון בני אדם, וכיון דלשון בני אדם הוא לקרא הגוים ערלים, אף על פי שהן מולין, אסור במולי גוים, אבל באכילת הפסח דלאו בתר לשון אדם אזלינן, דאי ערל הוא לא שנא ישראל ולא שנא גוי, לא יאכל בו, ואי נמול הוא לא שנא ישראל לא שנא גוי אוכל בו, סלקא דעתך דאמינא שאם היה ערבי מהול וגבעוני מהול שיאכל בו, תלמוד לומר "תושב ושכיר" להביא ערבי מהול וגבעוני מהול, שאף על פי שהוא גר תושב או שכיר, שלא יאכל בו, דאי לא תימא הכי, הא דכתב קרא "וכל ערל לא יאכל בו" בישראל למה, הא תנן: הנודר מן הערלים מותר בערלי ישראל, דאפילו ערלי ישראל מולין איקרו, וליכול, אלא על כרחך לומר דדוקא גבי נדרים הולכים אחר לשון בני אדם, אבל לגבי אכילת פסח לא, ואם כן מנדרים לפסח לא קשיא ולא מידי. והדברים שאמר רב שמעיה מתחלה בערבי מהול וגבעוני מהול לא נדחו כלל, אלא בקיומם הם עומדים. והא דמשני "לאיתויי גר שמל ולא טבל", רבותא בעלמא קאמר, דאפילו אם תמצא לומר דגבי אכילת פסח נמי הולכין בו אחר לשון בני אדם, כמו גבי נדרים, אפילו הכי מצינן לשנויי בגר שמל ולא טבל. וכו'.

והנה לדעת הר"מ והרמב"ם דאיסור על המאכיל צריך כזית כמו בכל איסורים שהישראל מוזהר וכ"ה בר"מ להדיא כאן המאכיל כזית אבל לדעת הסמ"ג דהאכיל מצווה אם כן העכו"ם מצווה אף על כ"ש דשיעורין לישראל נאמרו ולא לב"י ער"מ מלכים פ"ט וגם אם נתערב חתיכת פסח ברוב בבשר חולין דמה"ת חב"ת בטל לדעת הר"מ אין מוזהר המאכיל דבטל ברוב ולדעת הסמ"ג דהאכיל מוזהר ולב"י אפשר ל"מ ביטול עפ"י י"ד סי' ס"ב.

שיעורי ר' שמואל מסכת פסחים דף ג עמוד ב

ל) גמ' ההוא ארמאה וכו' וקטלוהו. והקשה המנ"ח במצוה י"ד דאמאי קטלוהו, הא הדין דאיסור להאכיל גוי מהפסח הוא איסור על המאכיל אבל הגוי עצמו אינו מצווה שלא לאכול מהפסח, דלא אשכחן בהו טפי מז' מצוות. [וברמב"ם בפ"ט מקר"פ ה"ז כתב עוד דאפילו האיסור במומר שנתנכרו מעשיו לשמים הוא על המאכיל, ורק בערל האיסור הוא על הערל עצמו, ובזה דן המנ"ח דמנ"ל להרמב"ם זאת דלמא האיסור הוא על המומר עצמו, ועכ"פ בגוי הרי ברור לכו"ע דהאיסור הוא רק על המאכיל וכמבואר ברמב"ם שם]. ומשום לפני עור ג"כ ליכא דב"י אינו מצווה על לפני עור, וא"כ קשה אמאי קטלוהו הא לא עבר על שום איסור. וראיתי להגרא"ו ז"ל שכתב דקטלוהו מצד גזל דלא נתנו לו אלא בטעות, [ובאמת כיון שגוי אינו יכול להיות מנוי על פסח והמינוי שלו לא חל, אזי ממילא אינו יכול לקבל חלק בפסח והוי גזל בידו, ורק דאפילו לו יצויר שהיה אפשר שיהיה לו חלק כתב הגרא"ו דהוי טעות]. אולם זה תלוי בשיטת הראשונים, דבתוס' בשלהי ב"מ ובסנהדרין משמע להדיא דביהיב דמי ליכא הלאו דלא תגזול, ואפילו בלאו דלא תחמוד כתבו לדון אי רק משמע להו לאינשי דאינו עובר או דהאמת כן, אבל על לאו דלא תגזול משמע להדיא דאינו עובר היכא דיהיב דמי, וממילא אכתי צ"ב, דאף דהוי טעות אבל הרי יהיב דמי והיכא דיהיב דמי ליכא הלאו דלא תגזול [והוי רק חמסן וע"ז ליכא לאו]. אמנם הר"י מיגש כתב להדיא דאף בדיהיב דמי אי נוטל בע"כ גזלן הוא, ולשיטה זו נחא, ואפשר דגם התוס' מודו דבב"י דאף אי יהיב דמי נמי הוי בכלל גזל, ורק בישראל ליכא איסור היכא דיהיב דמי, אכן לכאורה בפשטות כיון דאין לזה שם גזל אין זה בכלל הדין דב"י מצווה על הגזל וצ"ע.

אבן ישראל: ואפילו לשיטת הר"ש משאנץ בתו"כ דליכא כלל איסור דשלא למנוי, ולדידה שפיר י"ל דהעכו"ם כלל לא התמנה על הפסח. אלא סתם נתנו לו חתיכת ק"פ לאכילה, נמי לא נראה לומר דהוה גזילה, מטעם שאם ידעו כי הוא לא היו נותנים לו.

דף על הדף פסחים דף ג עמוד ב

בהערות אדמו"ר הפני מנחם זצ"ל על הקובץ שיעורים (שנדפסו בס' זכרון יהושע) הוסיף על זה, דלא מבעיא לדעת הרמב"ם שפסק שאם זרק למולים וערלים דנפסל הקרבן פסח, נמצא דאותו גוי גרם להם שהקרבן פסח שלהם נפסל, בודאי הוי מקח טעות, אלא גם לדעת הראב"ד דמכשיר, סוף כל סוף נמצא דהוא גרם להכשילם בלאו דכל נכר לא יאכל בו, וא"כ הו"ל מקח טעות.

ובספר חמדת ישראל בקונטרס בית יהודה (מ' טו) להגאון ר' אליעזר יהודה זצ"ל בנו של בעל הכלי חמדה כתב להסביר אמאי קטלוהו, בהקדם דברי רש"י דכתב וביד ריב"ב לא היה להורגו, וצריך ביאור מדוע לא היה בידו להרגו אם היה חייב מיתה מן הדין.

וע"כ כתב דהנה קיימא לן (שבת יז ע"ב) דגזרו על העכו"ם להיות כזבים, והיא היתה גזירה קדומה כמו שנסתפקו התוס' בסוגיא דכבתה (שם כא ע"ב ד"ה שהיה), וא"כ זה ודאי שכל זמן שלא ידעו שהוא עכו"ם נתנו לו ליגע בהפסח והפסידו, דאע"ג דהוי רק טומאה דרבנן מ"מ הפסח נפסד ע"ז ולא היה ראוי לאכילה, והנה כבר כתב הרמב"ן דבן נח חייב מיתה על היזק דהוי כמו גזל, וע"כ כאן שנגע בפסח דהוי ממון בעלים והפסידו הוי מזיק גמור ושפיר חייב מיתה.

וזה מה שכתב רש"י וביד ר' יהודה בן בתירה לא היה להורגו, דבשנים שעברו משום שלא הרגישו שהוא בן נח ואכלו את הפסח, אף שבאמת היה טמא ע"י מגעו, מ"מ לפי האמת לא היה להם היזק כלל, וא"כ לא ה"י בידו להרגו, וע"כ עתה צוה ריב"ב שיבקש מאליה, ועי"ז יתודע להם שהוא בן נח וידעו שאסור להם לאכול הפסח כי נפסד ע"י שנטמא במגעו, ואז שפיר נתחייב מיתה מטעם מזיק וקטלוהו. ואף דהוי היזק שאינו ניכר, י"ל דבבן נח אין חילוק בין היזק ניכר לשאינו ניכר, עיין שם.

בשו"ת מהרש"ם (חלק ד' סי' קי"ג) תירץ עפ"י מש"כ תוס' ב"מ ע' דגוים מצווים על איסור אונאה, כמו שהם מצווים על הגזל, ואזהרתן זו מיתתן, ולכן קטלוהו.

בשו"ת יהודה יעלה להגאון מהר"י אסאד ז"ל (ח"א או"ח סי' נ"ה אות ו') תירץ על פי מה דאיתא בחולין ל"ג דגוי אסור לאכול בני מעים, דלגבי דידי לא הועיל השחיטה והוי כאבר מן החי. וכיון דאת הקרבן פסח צלאו שלם, על ראשו ועל כרעיו ועל קרבו, נמצא שהיה בו טעם כעיקר של הבני מעים, והביא משו"ת חתם סופר (י"ד סו"ס י"ט) דגם בגוי טעם כעיקר אסור, ולכן הרגוהו משום שאכל אבר מן החי.

מרומי שדה מסכת פסחים דף ג עמוד ב

שם. בדקו בתריה ואשכחוהו דארמאה הוא וקטלוהו. נראה שהוא כהא דתנן בסנהדרין דף פ"א כהן ששמש בטומאה אין מביאין אותו לב"ד, אלא פרחי כהונה מוציאין אותו חוץ לעזרה ומפציעין את מוחו בגזירין. וה"נ הרי נכנס בעזרה בטומאת גוי. ואף על גב שאינו אלא מדרבנן, מ"מ גם הריגתו אינה אלא איסור בידי שמים כדתני איסי בן עקיבא במכילתא שמות כ"א י"ד, ומשום מעלת העזרה שטמא, הרגוהו בלי דעת ב"ד, כמו בכהן ששמש בטומאה:

וראה עוד בספר ליקוטי שושנים (מערכת ק' אות י"ב) שמביא מהזוה"ק (ח"ב ד' קפ"ד ע"א) דמובא מעשה כעין ההיא ארמאה שבגמ' כאן, ונראה שם שלא ה"י מעשה זה כלל בפסח. ואם זה אותו מעשה כמו בגמ' כאן. א"כ א"א ליישב כדעת הסמ"ג הנ"ל דהאיסור דכל בן נכר בק"פ קאי על הב"י, דזה האיסור שייך רק בפסח ולא כל השנה וכמובן, וע"כ י"ל כשאר התירוצים הנ"ל ודר"ק.

גינת ורדים כלל מג: ויש לעיין בזה דכפי הנראה נכרי נמי מצווה על לפני עורח, רק על מעל דמעלט אינו מצווה.

גינת ורדים - הערות כלל מג הערה ח

בפרדס יוסף פר' בא (יב,מג) ביאר עפ"י דעת רבינו כאן מה שהרגו את ההוא ארמאה דהוה סליק ואכיל פסחים בירושלים (פסחים ג ב), שהוא מחמת שהכשיל אותם בלאו דכל בן נכר לא יאכל בו, ונכרי מצווה על לפני עור ואזהרתן זו היא מיתתן, (והוא דלא כשיטת האמונת שמואל הנ"ל). וכ"כ בצינו מהר"ן ה"ז [הובא בס' הליקוטים מהד' פרנקל].

אמנם במנחת חינוך (מצוה רל"ב) ובשדי חמד (שם אות כ"ג) ציינו לתוס' בע"ז (טו: ד"ה לעובד כוכבים) שכתבו להדיא שגוי אינו מוזהר, ועיי"ש עוד בשד"ח. אך במשאת המלך להגרש"מ דיסקין (ח"ד סי' תל"ד) כתב ליישב דעת רבינו עפ"י מש"כ האחרונים דבן נח מצווה על לפני עור באיסורים ששייך הוא עצמו בהם (וכסברת האמונת שמואל), אך אינו מוזהר על השאת עצה שאינה הוגנת עיין שם.

מנ"ח מ' יד - המשך

עוד נלפע"ד לדעת רש"י קידושין וב"ק שהבאתי לעיל דקדשים קלים אח"ש אפי' חלק הבעלים גם כן הוי מ"ג רק משלחן גבוה קזכו לאכילה אבל לקדש בו את האשה אינו שלו דהוא מ"ג אם כן נראה דאם עכו"ם אוכל קדשים קלים שלמים או פסח עובר ג"כ על גזל כי ב"נ מצווה על גזל מ"ל גזל הדיוט או גזל גבוה. אך לישראל זכה להו רחמנא לאכול אבל למאן דלא זכה רחמנא הוי גזל גבוה א"כ עכו"ם שאכל קדשים קלים כיון דממון גבוה ה"ל גזל והם מוזהרים על הגזל וחייב מיתה על הגזל אפי' בפמשי"פ ע' סנהדרין ור"מ ה' מלכים ע"כ קטלי' להו עכו"ם מחמת שעבר על גזל דמצווה ב"נ ע"ז. ועי' פ' ויקרא כתבתי כיו"ב לענין מעילה והדין דין נכון אפי' לשיטת התוס' דחלק הכהנים הוי מ"ג א"כ אסור לעכו"ם לאכול מחלק הכהנים דהו"ל גזל גבוה ולא גרע גזל גבוה מגזל הדיוט והוא דבר נחמד ואמיתי בעז"ה.

מנ"ח מ' יד - המשך

ולפמשי"ל דעכו"ם מוזהר בכל גוונא שלא לאכול פסח לדי' רש"י דהוי ממון גבוה וה"ל גזל וא"כ אסור לאכול אפי' על ידי ביטול אף אם נאמר דגם לב"נ מהני ביטול ע"ש בפמ"ג מ"מ כאן ל"ב דממון בעלים לא בטל ע' ביצה ל"ח ומ"ל מ"ג או ממון הדיוט ולקמן ה' מע"ש הבאתי ד"ז בשם האחרונים על תוס' מעילה פרוטה בכיס זה הקדש ע"ל מצוה רמ"ז.

פסחים דף עג עמוד א

אמר ליה רב הונא בר חנינא לבריה: כי אזלת לקמיה דרבי זריקא בעי מיניה: לדברי האומר מקלקל בחבורה פטור, שחטו שלא לאוכליו חייב. מה תיקן? - תיקן, אם עלו - לא ירדו. שחטו ונמצא בעל מום - חייב. מה תיקן? - תיקן בדוקין שבעין, ואליבא דרבי עקיבא, דאמר: אם עלו - לא ירדו. שחטו ונמצא טריפה בסתר - פטור, הא בגלוי - חייב. מה תיקן? - תיקן להוציא מידי נבילה. - מתקיף לה רבינא: הא דתניא: השוחט חטאת בשבת בחוץ לעבודה זרה - חייב עליה שלש חטאות, מה תיקן? - אמר רב עזריא: שמוציאו מידי אבר מן החי. רש"י: מידי אבר מן החי - לצני נח, קאם אכלו - אינו נהרג.

צל"ח מסכת פסחים דף עג עמוד א

והיה מקום כאן לתרץ שתיקן להוציא מידי אבר מן החי, דבזה אף דלא מהני זביחתו להיות זביחה מ"מ גם במתה ע"י נחירה או מאליה עכ"פ יצא מידי אבר מן החי. ונראה דלא שייך בזה להוציא מידי אבר מן החי, דרש"י פירש בד"ה מידי אבר מן החי, לבני נח שאם אכלו אינו נהרג. ולכאורה יפלא למה נדחק רש"י לפרש לבני נח, הא גם לישראל תיקן להוציא מידי אבר מן החי, ואי משום שלישאל בלא"ה אסורה משום קדשים, מ"מ נפקא מינה אם התרו בו משום אבר מן החי ולא התרו בו משום קדשים.

ואמנם כוונת רש"י בזה לפי מה דאמרינן במסכת חולין דף ק"ג ע"א דבהמה בחייה לאו לאיברים עומדת, וכן פסק הרמב"ם בפ"ה מהלכות מאכלות אסורות הלכה ה' שכתב ששני איסורים באים כאחד בתולש אבר ונטרפה בו, יעויין שם. דמוכח שאם היתה טריפה מקודם לא חייל איסור אבר מן החי על איסור טריפה, ואם כן ה"נ דלא חייל איסור אבר מן החי על איסור קדשים ולא תיקן לישראל מאומה דבלא"ה לא חייל איסור אבר מן החי בזה לישראל, לכן פירש"י שתיקן לבני נח. וזה בלי ספק כוונת רש"י, ולבן נח שפיר עשה תיקון שעתה אינו אסור לבן נח, שאף שבלי ספק שהישראל אסור ליתן קדשים לבן נח, היינו שהישראל אסור ליהנות אבל אין האיסור על הבן נח שלא יאכל קדשים. וכל זה בשאר כל הקדשים, אבל בפסח כתיב כל בן נכר לא יאכל בו, והרי לא נאמר לא יאכל לבן נכר ממנו, שאז את הישראל מזהיר שלא יאכל לבן נכר, אבל כתיב בן נכר לא יאכל, אם כן את הבן נכר הזהיר שלא יאכל בו.

וזוהו בלי ספק טעם הרמב"ם (ק"פ ט, ז) שפסק שהמאכל כזית מן הפסח לבן נכר עובר בלא תעשה ואינו חייב מלקות רק מכות מרדות. והכסף משנה נדחק בזה. ולדידי פשוט שעובר בלא תעשה שכתב הרמב"ם היינו לפני עיור לא תתן מכשול כמו המושיט אבר מן החי לבני נח, אבל גוף האזהרה של כל בן נכר לא יאכל את הבן נכר מזהיר, ובן נכר היינו אינו יהודי או ישראל מומר. והא דלא חשבינן גבי שבע מצות כל בן נכר לא יאכל בו, היינו מפני שאינה רק פעם אחת בשנה בשעת הפסח ובזמן שפסח נוהג.

ועוד אני אומר שאזהרת כל בן נכר לא יאכל בו היינו בין בכשר בין בפסול, שהרי ועצם לא תשברו בו היה גם כן ראוי שיהנוג גם בפסול, אלא דמיעט רחמנא בו בכשר ולא בפסול, אבל בו דכתיב בבן נכר איצטריך למדרש בו המרת דת פוסלת ולא בתרומה כמבואר לקמן דף צ"ו ע"א, ולפי זה לא שייך בקרבן פסח שתיקן להוציא מידי אבר מן החי, דמה תיקן בזה ועדיין אסור לבן נח משום כל בן נכר לא יאכל, ובבן נח לא שייך שהתרו בו משום אבר מן החי, דבן נח אין צריך התראה, וגם לא שייך שיתחייב שנים, שהרי אזהרתו זו מיתתו, ואטו בתרי מיתות קטלינן ליה. ולכך ננעלו כל שערי תירוצין לפנינו והוצרך לתרץ בדוקין שבעין ואליבא דר"ע.

ושוב הקשה משחטו ונמצא טריפה, ואף שכתבתי שלכך לא הקשה מרישא דמשנתנו בשחט שלא לשמו משום דידע שתיקן להוציא מידי נבילה, ואם כן איך הקשה משחטו ונמצא טריפה. ונראה שהמקשה טעה במה שאמרו במסכת חולין דף ע"ג ע"א טריפה ששחטה מטמאה בקדשים, וסבור המקשן הזה שהוא טומאה דאורייתא ושדין קדשים משונה מדין חולין, שבקדשים בטריפה אין שחיטתה מטהרתה מידי נבילה, ואם כן הקשה מה תיקן. והשיב לו התרצן שתיקן להוציא מידי נבילה דאורייתא, וטריפה שמטמאה בקדשים הוא רק מעלה מדרבנן, וגם כאן לא היה יכול לתרץ להוציא מידי אבר מן החי, שהרי בפסח מיירי וכנ"ל.